

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoSr/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316218911
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1316218911.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobcu: O. N., L.. XX. XX. XXXX, J. Y. A.. Č.. XX/XX, J. proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, Kubániho ul. č. 16, Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 07. júna 2018, č. k. 17Csr/1/2016 - 56, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušiť rozhodcovský rozsudok (rozhodcovský rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu, zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o. zo dňa 08. 08. 2016, sp. zn. 373/09/15, pozn. odvolacieho súdu) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 4 písm. a), r), § 53 ods. 5, § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, t. j. 07. 02. 2014, § 40 zák. č. 40/2002 (správne Z. z., pozn. odvolacieho súdu) o rozhodcovskom konaní a vecne tým, že pri posudzovaní rozhodcovskej zmluvy dospel k záveru, že má charakter individuálneho dojednaní, v ktorej článku 2 veriteľ vyhlásil, že uzatvorenie tejto rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom s tým, že dlžník nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa a vyhlasuje, že bol o tejto skutočnosti veriteľom jasne a zrozumiteľne informovaný, a preto si daný článok zmluvy mohol žalobca predtým, ako zmluvu podpísal prečítať a uvedením si všetkých následkov podpísať alebo sa rozhodnúť, že ju nepodpíše. Uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal jediný dôkaz osvedčujúci jeho tvrdenie, že nemal možnosť sa so zmluvou oboznámiť, ale naopak, z podpisu zmluvy, ktorý nerozporoval, vyplýva, že túto slobodne a bez nátlaku podpísal, a preto toto tvrdenie považoval súd prvej inštancie za účelové. Poukázal na skutočnosť, že podľa bodu 7 rozhodcovskej zmluvy mohol žalobca ako dlžník odstúpiť od tejto zmluvy v lehote 14 - tich kalendárnych dní od jej uzavretia s tým, že ak by svoje právo uplatnil, mohol dosiahnuť zánik rozhodcovskej zmluvy bez toho, aby to malo vplyv na trvanie a platnosť zmluvy o revolvingovom úvere. K námietke žalobcu, že rozhodcovská zmluva uzatvorená dňa 07. 02. 2014 neobsahuje zákonom ustanovené náležitosti podľa ustanovenia § 3 zákona o rozhodcovskom konaní súd prvej inštancie uviedol, že po preskúmaní príslušnej zmluvy v

zmysle zákona účinného v čase jej uzatvorenia nenašiel žiadne ustanovenie, ktoré by bolo v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona a nakoľko žalobca svoje tvrdenie viac nešpecifikoval, ale obmedzil sa na všeobecné konštatovanie, považoval aj toto tvrdenie za účelové. Pri posudzovaní námietky výšky odplaty poukázal súd prvej inštancie na ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, platného a účinného ku dňu 07. 02. 2014, kedy bola zmluva uzavretá, podľa ktorého, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch s tým, že pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti, keď odplata v zmysle citovaného zákonného ustanovenia vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa, okrem úroku aj prípadné ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom bude musieť zaplatiť s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné a nie sú predpokladom pre získanie úveru. Uviedol, že pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery, nebola odplata uvedená v predmetnej zmluve podstatne prevýšená, keď bola pre predmetnú zmluvu stanovená vo výške 45, 94 %, nakoľko za podstatné prevýšenie by bolo možné považovať odklon od priemernej sadzby o 25 - 27 %. Za nedôvodnú považoval súd prvej inštancie aj námietku žalobcu, že uzavretie revolvingového úveru je neplatné, lebo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko žalobca poskytnuté peňažné prostriedky prijal, nepožiadaval o stornovanie, oboznámil sa s mechanizmom splácania poskytnutého úveru, a preto sa predpokladá, že musel vedieť, čo revolving znamená. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s časťou odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 6Co/148/2016, podľa ktorého: „Nemožno nad rámec zákona poskytnúť ochranu konaniu spotrebiteľa, ktoré možno hodnotiť ako nezodpovedné a ľahkovážne, len preto, že žalobca, resp., strana sporu má postavenie „spotrebiteľa“. Úlohou súdov v spotrebiteľských sporoch je poskytnúť spravodlivú ochranu priemernému spotrebiteľovi a nie definovať spotrebiteľa ako jedinca bez rozumu. Priemerný jedinec nepozbavený spôsobilosti na právne úkony musí a má byť obozretný vo svojom konaní, pretože jeho primárnym pudom je ochrana seba samého.“ s tým, že žalobca vedel, aký typ zmluvy podpisuje a bez ďalšieho plnenie zo zmluvy prijal. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 C. s. p. a vecne úspechom žalovaného v spore, ktorému priznal náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a sú tu ďalšie skutočnosti, ktoré neboli uplatnené podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. (od 01. 07. 2016 je účinný zák. č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, ktorý bol účinný už v čase podania žaloby na súd prvej inštancie /dňa 23. 11. 2016/ žalobcom, pozn. odvolacieho súdu) a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že včas podal žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, pretože znie na plnenie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a ktoré vzniklo z neprijateľných zmluvných podmienok, a preto dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva je neplatná, pretože predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nestotožnil sa s tvrdením o individuálnom dojednaní rozhodcovskej zmluvy, nakoľko existencia samostatnej listiny s možnosťou dlžníka od takejto zmluvy odstúpiť ešte nepreukazuje individuálnosť dojednania, ak o opaku svedčí samotný postoj spotrebiteľa. Namietol, že pri podpise úverovej zmluvy nebol informovaný o tom, že podpisuje aj rozhodcovskú zmluvu, nebol oboznámený s jej obsahom a účelom, nebolo mu jasne a zrozumiteľne vysvetlené, že uzavretie rozhodcovskej zmluvy môže odmietnuť, ani to, že uzavretie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, nebol ani poučený o následkoch podpísania rozhodcovskej zmluvy a ani o možnosti odstúpenia od nej s tým, že ak by mu to ako dlžníkovi, resp. spotrebiteľovi bolo náležite vysvetlené, aké následky pre neho z rozhodcovského konania vyplývajú, už pred podpisom zmluvy sa mohol rozhodnúť, či do tohto zmluvného vzťahu vstúpi. Uviedol, že ako bežný spotrebiteľ nemá dostatok právnych a iných vedomostí s tým, že sporná rozhodcovská zmluva má charakter vopred pripraveného formulára, ktorého ustanovenia nemôže nijakým spôsobom pri uzatváraní ovplyvniť, keď je v nej vopred určený rozhodcovský súd príslušný na prejednávanie sporov medzi veriteľom a dlžníkom a jeho právo výberu ako spotrebiteľa je preto iluzórne. Namietol, že kreovanie rozhodcovského súdu je minimálne v rozpore s dobrými mravmi a je to aj ďalšia neprijateľná podmienka spôsobujúca hrubý nepomer a nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi na škodu spotrebiteľa s tým, že ako spotrebiteľ si rozhodcovskú zmluvu osobitne nevyjednal, napriek tomu, že má formu samostatnej listiny,

príčom bola podpisovaná súčasne so zmluvou o revolvingovom úvere a bola uzatvorená na začiatku zmluvného vzťahu, nie v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa, po vzniku sporu, a ak ide o zmluvu, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom SR, ale ak by podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený nezvratne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, a podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednaní je skutočnosť, že táto podmienka s ním ako spotrebiteľom nebola individuálne dojednaná a ako spotrebiteľ nemal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej rozhodcovskej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť, či zmeniť (napr. výber rozhodcovského súdu). Uviedol, že zmluvná možnosť dlžníka najneskôr do 14 dní od uzatvorenia úverovej zmluvy od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť, nerobí rozhodcovskú zmluvu individuálne dojednanou, pretože nemožno odstúpiť od absolútne neplatného zmluvného dojednaní s tým, že jednostrannosť a nekalosť tohto zmluvného dojednaní spočíva v tom, že faktickým subjektom, ktorý definuje, kto bude riešiť spor zo spotrebiteľskej zmluvy je v tomto prípade veriteľ, čiže žalovaný, pretože tento zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy vo svojej vopred pripravenej formulárovej zmluve. Uviedol, že rozhodcovská zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania (od 01. 07. 2016 strany sporu, pozn. odvolacieho súdu), na základe ktorej si rozhodcovský súd založil svoju právomoc, sa javí ako absolútne nevyvážená, a preto neprijateľná, keď na uvedenom tlačive sa doplnili len jeho údaje, číslo a dátum uzatvorenia zmluvy, a preto nesporne nebola rozhodcovská zmluva individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená, a keďže tieto podmienky neboli splnené a nemal možnosť ovplyvniť ani obsah zmluvy o úvere, ani rozhodcovskej zmluvy, nemožno považovať rozhodcovskú zmluvu ako zmluvnú podmienku dojednanú individuálne, keď dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Poukázal na skutočnosť, že cieľom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu zmluvných strán rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorú zmluvné strany takúto právomoc delegovali s tým, že význam rozhodcovskej doložky je osobitný, pretože v prípade sporu súkromná osoba rozhodne o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach zmluvných strán s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy a ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardného textu, tzv. formulárovej zmluvy, teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, bez vysvetlenia spotrebiteľovi podstatných rozdielov medzi konaním pred štátnym súdom a rozhodcovským súdom je dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ ako slabšia nekvalifikovaná strana sporu, si svoj osud v tak závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, neuvedomuje. Uviedol, že rozhodcovská zmluva nebola, napriek jej formulácii, skutočnou alternatívnou, keďže veriteľ podaním žaloby v rozhodcovskom konaní uskutočnil výber predpokladaný v dojednanej zmluve a po tomto výbere už nemal faktickú možnosť podať návrh na začatie konania, resp. brániť sa pred všeobecným súdom, čím došlo k porušeniu Ústavou SR garantovaného práva každého na spravodlivý súdny proces pred nezávislým a nestranným súdom. Namietol, že rozhodcovská zmluva v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v jeho neprospech ako spotrebiteľa tým, že mu znemožňuje zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa, keď na základe takejto doložky došlo k prejednaniu veci na rozhodcovskom súde, pričom však z rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodca sa nezaoberal neprijateľnými podmienkami, spôsobom dojednaní zmluvnej pokuty ani tým, v akej výške vlastne bol dohodnutý úrok z úveru. Uviedol, že podľa jeho názoru, dojednanie rozhodcovskej zmluvy a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojom dôsledku k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež Smernica 93/13/EHS, a preto je dojednanie rozhodcovskej zmluvy v predmetnej veci neprijateľnou podmienkou, ktorá je absolútne neplatná od počiatku, a preto ňou spotrebiteľ nie je viazaný, pričom zo strany žalovaného sa to javí ako snaha vyhnúť sa súdnej kontrole podľa spotrebiteľského práva. Poukázal na neprijateľné podmienky, na základe ktorých sa od neho vymáha výška plnenia, ktorú považuje za v rozpore s dobrými mravmi s tým, že dňa 02. februára 2014 so spoločnosťou PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. uzavrel Zmluvu o revolvingovom úvere so zmluvnými podmienkami: výška poskytnutej čiastky 1. 500 eur (skutočne poskytnutá čiastka iba 1. 284, 25 eur), počet splátok 42, výška mesačnej splátky úveru 80, 37 eur, celková čiastka k splateniu 3. 375, 54 eur, ročná úroková sadzba úveru 70, 01 %, predpokladaná RPMN za úver 70, 01 %, priemerná RTMN (správne RPMN, pozn. odvolacieho súdu) za úver 46, 35 %, poskytnutá čiastka revolvingu 790, 84

eur, RPMN za úver 70, 01 %, celková čiastka pri revolvingu 1. 928, 88 eur, predpokladaná RPMN po revolvingu 63, 32 % a ročná úroková sadzba revolvingu 76, 21 % a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5, 75 %, keď táto zmluva odporuje viacerým ustanoveniam Občianskeho zákonníka a Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nakoľko je koncipovaná tak, že nezabezpečuje rovnosť a vyváženosť účastníkov zmluvného vzťahu a je v rozpore s dobrými mravmi. Namietol zmluvnú podmienku uvedenú v článku 8. časti 8.1, teda „záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215, 75 eur, čo je až 16, 8 % zo sumy 1. 284, 25 eur, ktorá mu bola v skutočnosti poukázaná na účet s tým, že uvedený poplatok za možnosť odkladu splatnosti splátok úveru považuje za neprimeraný a poukázal na to, že finančné domy (banky) bežne umožňujú svojim klientom možnosť odkladu splátok úveru, pričom za túto možnosť nevyžadujú zvláštny poplatok a ešte k tomu aj v tak neprimeranej výške vo vzťahu k celkovej výške úveru. Žalobca zároveň namietol výšku úveru uvedenú v zmluve (1. 500 eur) v článku 5 a 6 Zmluvy, pretože nekorešponduje s realitou, nakoľko zo strany žalovaného mu boli reálne poskytnuté finančné prostriedky iba vo výške 1. 284, 25 eur, a preto je v tomto bode predmetná zmluva o revolvingovom úvere zavádzajúca, nakoľko skutočná výška úveru korešponduje skutočne poskytnutej čiastke úveru (pripísanej na účet) bez poplatku za možnosť odkladu splatnosti splátok úveru, teda so sumou 1. 284,25 Eur, a nie 1. 500 eur, t. j. dodávateľ mu poskytol úver nižší ako je uvedený v Zmluve, a to o sumu rovnajúcu sa poplatku za možnosť odkladu splatnosti splátok úveru (215, 75 eur), keď takéto úverovanie odporuje spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške a úroky sa pritom počítajú aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov, a preto je zmluvná podmienka o započítaní si odplaty za možnosť odkladu splatnosti splátok úveru v okamihu poskytnutia úveru, neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože odporuje ratio legis inštitútu úveru. Žalobca vo svojom odvolaní zároveň namietol výšku ročnej úrokovej sadzby 70, 01 % s tým, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere, o ktorú žalovaný opiera uplatnený nárok je absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, nakoľko podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci február 2014 na úrovni 12, 79 % ročne a dohodnutá výška úrokov 70, 01 % ročne uvedená v zmluve podstatne (viac ako päťnásobne) prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci február 2014.

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko žalobca nespochybnil skutkové a právne dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie rozhodol, a preto po vecnej stránke nespochybnil správnosť záverov prvoinštančného súdu, ktorý rozhodol vecne správne.

4.

Žalobca, ktorému bolo vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu doručené dňa 19. 12. 2018, sa k nemu nevyjadril.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 378 ods. 1 C. s. p. (zák. č. 160/2015 Z. z. účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem a rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. februára 2019 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

6.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vecne správny, nakoľko súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým

a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

7.

K tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

8.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9.

S poukazom na citované zákonné ustanovenie, prihliadnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým žalobu žalobcu zamietol. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného prvoinštančným súdom (rozsudok Helle proti Fínsku zo dňa 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92 Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

10.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu domáhajúceho sa zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného Slovenským arbitrážnym súdom, zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o. dňa 08. augusta 2016, sp. zn. 373/09/15 zamietol z dôvodu, že tvrdenia žalobcu o nemožnosti oboznámiť sa s Rozhodcovskou zmluvou č. 8500040486, uzavretou dňa 07. 02. 2014, ako aj ním tvrdené dôvody o neplatnosti tejto Zmluvy považoval za účelové a v konaní nepreukázané.

11.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom prvoinštančného súdu, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že nebol s Rozhodcovskou zmluvou č. 8500040486, ktorú so žalovaným uzavrel dňa 07. 02. 2014 riadne oboznámený, a preto je neplatná, nakoľko už z bodu 1 Zmluvy zrozumiteľne a určito vyplýva, že svojim podpisom (žalobca svoj podpis na Zmluve nepoprel) potvrdil súhlas s jej uzavretím, a zároveň z bodu 8 Zmluvy vyplýva vyhlásenie žalobcu ako dlžníka, že bol veriteľom (žalovaný) o následkoch jej podpísania riadne informovaný a zároveň, že rozumie poučeniu, ktoré je obsiahnuté v písmene a) až e) tohto bodu, z dôvodu ktorého súd prvej inštancie správne dané tvrdenia žalobcu vyhodnotil ako účelové.

12.

Nebolo možné sa stotožniť ani s argumentáciou žalobcu v podanom odvolaní, že ako bežný spotrebiteľ nemá dostatok právnych a iných vedomostí, keď sporná Rozhodcovská zmluva má charakter vopred

pripraveného formulára, ktorého ustanovenia nemôže nijakým spôsobom pri uzatváraní ovplyvniť, pričom je v nej vopred určený rozhodcovský súd príslušný na prejednávanie sporov medzi veriteľom a dlžníkom a jeho právo výberu ako spotrebiteľa je preto iluzórne, nakoľko v spotrebiteľskom práve sa uplatňuje koncepcia priemerného spotrebiteľa, t. j. spotrebiteľa, ktorý má dostatok informácií a je v rozumnej miere pozorný a opatrný s ohľadom na sociálne, kultúrne a jazykové faktory, keďže aj keby bola Zmluva žalovaným vopred pripravená, žalobca svojim podpisom a vyhlásením potvrdil, že jej obsahu porozumel, pričom je zároveň nutné uviesť, že zmluvné dojednania sú jasné a zrozumiteľné, a preto bolo naopak povinnosťou žalobcu pred uzavretím Zmluvy konať rozumne a zodpovedne, t. j. Zmluvu si pred podpisom dôkladne prečítať, vyžiadať si všetky potrebné informácie, nakoľko jeho vlastnoručný podpis potvrdzuje prejav jeho slobodnej a vážnej vôle nielen nadobudnúť práva zo Zmluvy, ale byť aj viazaný povinnosťami, ktoré zo zmluvy jednoznačne a nezameniteľne vyplývajú.

13.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúcim všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a nakoľko žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo nevysporiadal, sa odvolací súd obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov rozsudku a ako vecne správny ho potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

14.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).